

tænkte paa, hvordan han var kommen herud for at præke Kærlighedens Evangelium — og deroppe stod nu Hadets Apostel og rakte sine blodrøde Hænder mod Himlen, manende til Kamp og Undertrykkelse!

Paa den lange Vej fra Skolen ud til Stranden talte Emanuel og Hansine ikke til hinanden. Først da de var kommen i deres Baad, og da Emanuel i den stille Aften havde roet dem et Stykke ud paa Fjorden, sagde Hansine, der sad i Bagstavnen og med den ene Haand glattede paa Frynserne af sit Shawl, dér hvor dette laa hen over hendes Knæ:

„Har du slet ikke noget at sige mig, Emanuel?“

Han holdt op at ro og hvilte Armene paa Aarerne, mens han saa' ud over Havet.

„Ja, der er jo ingen anden Udvej nu . . . vi maa bort herfra,“ svarede han ud af sin egen Tankegang.

„Hvad har du da tænkt at gøre?“ spurgte hun lidt efter.

„Jeg véd saamænd ikke. Men jeg maa vel søge mig et andet Embede; . . . et lille Kald et eller andet Sted paa den jyske Hede eller i Klitterne vil man vel ikke nægte mig.“

„Det skulde du ikke gøre, Emanuel.“